

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 czerwca 2016 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
sprawy **S. A.**

skazanego z art. 279 § 1 kk i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 25 listopada 2015 r., sygn. akt VII Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w C.
z dnia 13 lipca 2015 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) zasądzić od skazanego koszty sądowe postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 13 lipca 2015 r. (sygn. akt II K [...]) S. A. został uznany winnym ciągu przestępstw składającego się z czynów z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i wymierzono mu karę jednego roku i jednego miesiąca pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł każda.

Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 25 listopada 2015 r. (sygn. akt VII Ka [...]).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu:

„1. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść wyroku tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nieprawidłowo przeprowadzonej kontroli odwoławczej wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 13 lipca 2015 r., sygn. akt II K [...], poprzez nienależyte i pobieżne rozważenie oraz ustosunkowanie się do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy skazanego oraz wspierającej je argumentacji w następstwie czego doszło do utrzymania w mocy niezasadnego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze;

2. rażącą obrazę prawa materialnego tj. art. 4 § 1 kk poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż w przedmiotowej sprawie ustawą względniejszą w rozumieniu tego przepisu jest ustawa w brzmieniu obowiązującym po dniu 1 lipca 2015 r., podczas gdy ocena elementów składających się na konkretny wymiar kary wskazuje, iż to ustawa w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu tj. sprzed 1 lipca 2015 r. jest ustawą względniejszą w przypadku skazanego albowiem art. 69 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym po 1 lipca 2015 r. zawęża zakres zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności tj. z jego brzmienia wynika, że instytucja warunkowego zawieszenia wykonania kary może być stosowana wyłącznie do kary orzeczonej w wymiarze do roku i nie może być stosowana wobec oskarżonego skazanego w dacie popełnienia czynu na karę pozbawienia wolności, podczas gdy przepis ten w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r. takich ograniczeń nie przewidywał i umożliwiał zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia również wobec sprawców skazanych na karę do 2 lat pozbawienia wolności uprzednio skazanych w oparciu o szczególne okoliczności, o których mowa art. 69 § 3 kk obowiązującym przed 1 lipca 2015 r.”

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w B. w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu umożliwiającym jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Wskazuje się w orzecznictwie, że stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego, w realizacji jego obowiązku wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k., uzależniony jest od jakości wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji oraz we wniesionym środku odwoławczym i w zależności od meritum sprawy może przybrać formę bardziej lub mniej rozbudowanego wyводу. Oznacza to, że nie zawsze sąd odwoławczy zobowiązany jest do odniesienia się indywidualnie do każdego sformułowanego w środku odwoławczym zarzutu, lecz w zakresie, w jakim podziela argumenty sądu I instancji, może do nich po prostu odesłać. Naturalnie uzasadniając, dlaczego jest to w realiach danej sprawy wystarczające (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08, Lex Nr 512100; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 października 2007 r., III KK 120/07, Lex Nr 322853; z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05, Lex Nr 193046). Tak też uczynił w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy. Biorąc pod uwagę rodzaj zarzutów apelacyjnych, w adekwatnym zakresie sam je omówił i odesłał ponadto do rozważań Sądu I instancji, które podzielił.

Co do zarzutu naruszenia art. 4 § 1 k.k. wskazać należy, że w sposób wyczerpujący to zagadnienia omówił Sąd I instancji na s. 11-12 uzasadnienia wyroku i to stanowisko (zaakceptowane przez Sąd odwoławczy) podziela także Sąd Najwyższy. Jeżeli nie istniały bowiem materialne przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, to nie ma znaczenia w realiach konkretnej sprawy, że formalne warunki dla zawieszenia wykonania kary były bardziej preferencyjne na gruncie ustawodawstwa sprzed 1 lipca 2015 r.

Wobec powyższego należało orzec, jak w sentencji.